

daglig igjennem en Række smaa Love prøve paa at trykke os ind i et Normalbudgetsystem". Med den ærede Rigsdagsmands Tillæbelse er dette aldeles ikke Tilfældet; de ærede Medlemmer kunne være aldeles ubekymrede, der er virkelig ikke nogen som helst Tale om Attentat enten paa deres eller Thingets Ret. Den Doctrin, som den ærede Rigsdagsmand opstiller, er den samme, som paa et andet Gebet har ført til det monstreuse Arbejde af en Tilægsbevillingslov, som vi nylig have faaet forelagt. Det One og det Andet er en eenfaldig Overdrivelse af en Tanke, som i sin Begyndelse var nogenlunde correct, men som har mistet ethvert Spor af Sandhed ved Dag for Dag, igjennem den ene Overdrivelse efter den anden, at være drevet op til den Tinde, hvor den nu staaer for mig som aldeles absurd. — Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der endnu er en meget vigtig Side ved denne Sag. I en fri Stat som vor, hvor der er givet Befolkningen, Vælgere, en meget stor Magt til at sætte deres Villie igjennem, og hvor der — 13 Mars Udvikling vidner derom — findes en meget stor og let Afgang til Reformen paa vigtige Gebeter, der er det af overordentlig stor Vigtighed og Betydning, at man ikke misgjænder og fornægter den Ret, som det Bestaaende skal have. For at det Bestaaende skal forandres, skal der være tilveiebragt Enighed mellem de 3 Dele af den lovgivende Magt, mellem Rigsdagens to Afdelinger og Hans Majestæt Kongen med hans Regjering, og ingen Forandring bør gjøres eller indsmugles, førend denne Enighed er tilveiebragt. Men ved at fastholde den Betydning, det ærede Medlem vil lægge i Finantsloven, forrykker man hele den politiske Ligevægt i Staten. Thi hvad gjør man? Finantsloven er i høi Grad vigtig for Statsstyrelsen, og uden den kan Staten ikke administreres, og da Finantsloven forelægges først i Folkethinget, saa følger deraf, at Folkethinget udøver factisk en overveieende Indflydelse paa Finantslovens Givelse, og da det ofte med Hensyn til Tiden stiller sig saaledes, at den Behandling, Finantsloven undergaaer i Folkethinget, er den eneste grundige og udtømmende, som Tiden tillader at give den, saa staaer den anden Afdeling af Rigsdagen saagodtsom altid

overfor det Tryk, enten at maatte tage Noget, som den ikke synes om, eller gjøre Statsstyrelsen vanskelig, ja maaskee umulig. Dette Forhold bør Folkethinget ikke misbruge, og det er en Magt, som det skal benytte med Forsømmelse og vogte sig vel for at drive paa Spidsen. Det er meget urigtigt, naar man flere Gange i Finantsloven har villet indsætte saa at sige Skelettet til kommende Reformen. Man har foregribet den endelige Ordning af Sagen og stillet den ind i Finantsloven saaledes, at det var umuligt at faae den ud igjen, og derved har man lagt et Tryk paa de andre Dele af den lovgivende Magt (Tscherning: Hør!). Ja, hør vel og læg det paa Hjerte, thi det er en vigtig Ting, som det ærede Medlem kun altfor ofte har overseet. Man bringer derved de andre Dele af den lovgivende Magt under et utilbørligt Tryk, og jeg skal som et Beviis derpaa nævne et concret Tilfælde. Da der forelaa Spørgsmaal om en Reform af Lønningen for de juridiske Embedsmænd, var der i Folkethinget et meget stærkt og bestemt Ønske om at see disse Lønninger ved Sportler afløste af faste Lønninger, et Ønske, der vistnok var berettiget og som jeg fuldkommen deler, skjøndt jeg kunde have ønsket, at det var kommet paa en anden Tid og under andre Former (Tscherning: Og andre Mænd!). Ogsaa det; naar f. Ex. det ærede Medlem ikke havde været med, vilde det maaskee være blevet bedre. Men hvad gjorde man da? Man indsatte i Finantsloven en Bestemmelse, der bandt Hænderne baade paa den daværende og paa alle fremtidige Regjeringer, og hvorledes havde man saa fremsthyndet Forholdet? Istedelst for at lade det Bestaaende beholde den Modstandskraft, som skal værne imod altfor hurtige Forandringer, satte man Noget ind, der var uholdbart og umuligt, og tvang derved Regjeringen til snarest muligt at komme ikke blot ind paa Loven, men paa Loven under de Betingelser, som Folkethinget og da navnlig den ærede Rigsdagsmand for Holbek Aants 2den Valgfreds (Tscherning) vilde gaae ind paa (Tscherning: Det er Synd at sige!). Saa! Ja, det var dog Meningen. Det var helbødt, at det ved denne Leilighed ikke har gjort nogen stor Skade; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at hvis det ikke har gjort no-